

Nenzioiedzīgas rokas un skaidra sirds

Elders Deivids A. Bednārs
no Divpadsmiit apustuļu kvoruma

Mūsu garīgais mērķis ir pārvarēt gan grēku, gan vēlmi grēkot, gan grēka traipu, gan tā varu pār mums.

No savām bērniības atmiņām es atceros, kā mana mamma lasīja man stāstus no Mormona Grāmatas. Viņa spēja manā iztēlē atdzīvināt epizodes no Svētajiem Rakstiem, un man nebija šaubu par to, ka manai mammai bija liecība par šo svēto pierakstu patiesumu. Es īpaši atceros viņas stāstījumu par to, kā Pestītājs apmeklēja Amerikas kontinentu pēc Savas Augšāmcelšanās, un par Viņa mācībām Pārpilnības zemes tautai. Pateicoties viņas liecībai un piemēram, mana mamma aizdedza manī pirmās ticības liesmas Pestītājam un Viņa Pēdējo Dienu Baznīcai. Es pats uzzināju, ka Mormona Grāmata ir vēl viena liecība par Jēzu Kristu un satur Viņa mūžīgā evaņģēlija pilnību (skat. M&D 27:5).

Šodien es kopā ar jums vēlos pārskatīt vienu no maniem mīļākajiem Mormona Grāmatas notikumiem — Pestītāja parādīšanos Jaunajā pasaulē, un pārrunāt Viņa norādījumus ļaužu pūlim par Svētā Gara šķīstības spēku. Es lūdzu, lai Svētais Gars vadītu mani un jūs.

Pestītāja kalpošana Jaunajā pasaulē

Trīs dienu laikā, ko Tas Kungs kalpoja Jaunajā pasaulē, Viņš mācīja Savas mācības, pilnvaroja Savus mācekļus veikt priesterības priekšrakstus, dziedināja slimos, lūdza par cilvēkiem un ar mīlestību svētīja bērnus. Kad laiks, ko Pestītājs pavadīja kopā ar ļaudīm, tuvojās beigām, Viņš kodolīgi apkopoja galvenos Sava evaņģēlija principus.

Viņš teica: „Tad šis ir bauslis: „Nožēlojiet grēkus, jūs visi zemes gali, un nāciet pie Manis un topiet kristīti Manā Vārdā, lai jūs varētu tikt iesvētīti, pieņemot Svēto Garu, lai jūs varētu stāvēt neaptraipīti Manā priekšā pēdējā dienā” (3. Nefijs 27:20).

Ir būtiski, lai mēs saprastu un ieviestu savā dzīvē tos pamatprincipus, kurus Skolotājs iezīmēja šajā Svēto Rakstu vietā. Pirmkārt, tā ir grēku nožēlošana, kas maina cilvēka sirdi un pievērš to Dievam, un liek atmest grēku (Svēto Rakstu ceļvedis, „Nožēlot grēkus, grēku nožēlošana”, 139). Ja mēs atbilstoši tiecamies un saņemam garīgo ticības dāvanu Pestītājam, mēs vēršamies un paļaujamies uz Svētā Mesijas nopelniem un žēlastību, un labvēlību (skat. 2.Nefija 2:8). Grēku nožēlošana ir saldauglis, kas nāk no ticības Pestītājam un sevī ietver tuvošanos Dievam un grēka atmešanu.

Augšamcēlies Kungs tālāk paskaidroja, kāpēc ir svarīgi nākt pie Viņa. Ļaužu pūlis, kas bija sapulcējušies kopā, burtiski viens aiz otra tika aicināti iet pie Pestītāja (3. Nefijs 11:15), lai justu naglu rētas Viņa rokās un kājās un liktu savas rokas Viņa sānos. Katram individuāli bija šī iespēja, un viņi „droši zināja un liecināja, ka tas ir Viņš”, pats Jēzus Kristus (15. p.), kuram bija jānāk.

Pestītājs mācīja ļaudis arī par to, lai viņi Tam tuvotos caur svētajām derībām, un Viņš atgādināja viņiem, ka tie ir „derības bērni” (3. Nefijs 20:26). Viņš uzsvēra kristību priekšraksta mūžīgo nozīmību (3. Nefijs 19–39) un nepieciešamību saņemt Svēto Garu

(skat. 3. Nefijs 11:35–36; 18:36–38). Līdzīgā veidā jūs un es esam pamācīti vērsties pie Kristus un mācīties no Viņa, un nākt pie Viņa caur Viņa atjaunotā evaņģēlija derībām un priekšrakstiem. To darot, mēs pakāpeniski un nenovēršami Viņu iepazīsim (skat. Jāņa 17:3) „Viņa paša laikā un Viņa paša veidā, un saskaņā ar Viņa paša gribu” (skat. M&D 88:68), tāpat kā to izdarīja ļaudis Pārpilnības zemē.

Grēku nožēlošana un nākšana pie Kristus caur pestīšanas derībām un priekšrakstiem ir prasība un sagatavošanās tam, lai varētu tikt iesvētīti, saņemot Svēto Garu, un nostāties neaptraipīti Dieva priekšā pēdējā dienā. Tagad es vēlos vērst mūsu uzmanību uz šķīstības ietekmi, kāda Svētajam Garam var būt mūsu dzīvē.

Mūsu garīgais ceļojums

Kristību vārti ved uz taisno un šauro taku un galamērķi atmet miesīgo cilvēku un kļūt par svēto caur Kristus Tā Kunga Izpirkšanu (skat. Mosijas 3:19). Mūsu mirstīgā ceļojuma mērķis nav tikai izbaudīt izpriecu braucienā uz zemes vai iztērēt mums atvēlēto laiku sev veltītām nodarbēm; drīzāk mēs esam, lai „dzīvotu atjaunotā dzīvē” (Romiešiem 6:4), kļūtu iesvētīti caur savu siržu atdošanu Dievam (skat. Helamana 3:35) un iegūtu „Kristus prātu” (1. korintiešiem 2:16).

Mums ir pavēlēts un norādīts dzīvot tā, lai mūsu kritusī daba mainītos caur Svētā Gara šķīstības spēku. Prezidents Marions G. Romnijs mācīja, ka kristības ar Svētā Gara liesmu „pārvērs mūs no miesīga cilvēka par garīgām būtnēm. Tā attīra, dziedina un šķīsta dvēseli. . . . Ticība Tam Kungam Jēzum Kristus, grēku nožēlošana un kristības ūdenī ir sagatavošanās un priekšnosacījumi, bet [kristības ar uguni] ir noslēgums. Lai saņemtu [kristības ar uguni], nepieciešams, lai cilvēka drānas tiktu darītas tīras caur Jēzus Kristus izpērkošajām asinīm” (*Learning for the Eternities*, George J. Romney [1977], 133; skat. arī 3. Nefijs 27:19–20).

Tādēļ, ka mēs esam atkal dzimuši un tiecamies, lai Viņa Gars vienmēr būtu ar mums, Svētais Gars šķīsta un atjauno mūsu dvēseles kā ar uguni (skat. 2. Nefija 31:13-14,17). Galu galā mums jāstājas neaptraipītiem Dieva priekšā.

Jēzus Kristus evaņģēlijs ietver daudz vairāk, nekā izvairīties no grēka, pārvarēt to un attīrīties no grēka un tā sliktās ietekmes uz mūsu dzīvi; evaņģēlija būtiska daļa ir prasība darīt labu, būt labiem un kļūt labākiem. Grēku nožēlošana un piedošanas meklēšana ir garīgi nepieciešama, un mums tas vienmēr jādara. Bet grēku nomazgāšana nav vienīgais un pat ne galīgais evaņģēlija mērķis. Noslēdzot derību, mēs esam uzņēmušies pienākumu panākt, lai mūsu sirdis mainītos ar Svētā Gara spēku tā, ka „mums vairs nav tieksmes darīt ļaunu, bet nepārtraukti darīt labu” (Mosijas 5:2), kā to darīja Ķēniņa Benjamīna tauta. Šī varenā pārmaiņa nav tikai smaga darba vai arī personīgās disciplīnas attīstīšanas rezultāts. Drīzāk tā seko fundamentālām mūsu vēlmju, motīvu un rakstura izmaiņām, kas kļūva iespējama caur Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu. Mūsu garīgais mērķis ir pārvarēt gan grēku, gan vēlmi grēkot, gan grēka traipu, gan tā varu pār mums.

Cauri gadiem pravieši ir uzsvēruši abas prasības: (1) izvairītos no ļaunuma un pārvarēt to, un (2) darīt labu, un kļūt labākiem. Pārdomājiet šo vērtīgo jautājumu, kuru izvirzījis psalmists:

„Kas drīkst kāpt Tā Kunga kalnā, un kas stāvēs Viņa svētajā vietā?

Kam nenoziedzīgas rokas un skaidra sirds, kam prāts nenesas uz nīcīgām lietām un kas ar viltu nezvērē” (Psalmi 24:3–4).

Brāļi un māsas, iespējams, ka mums ir nenoziedzīgas rokas, bet mums nav skaidra sirds. Lūdzu, ievērojiet, ka, lai kāptu Tā Kunga kalnā un stāvētu Viņa svētajā vietā, nepieciešamas gan nenoziedzīgas rokas, gan skaidra sirds.

Ļaujiet man ieteikt, ka nenoziedzīgas rokas var iegūt, atmetot miesīgo cilvēku un pārvarot grēku un ļaunuma ietekmi uz mūsu dzīvi caur Pestītāja Izpirkšanu. Sirdis kļūst skaidras, kad mēs saņemam Viņa stiprinošo spēku darīt labu un kļūt labākiem. Visas mūsu cienīgās vēlmes un labie darbi, lai cik nepieciešami tie ir, nekad nespēs radīt nenoziedzīgas rokas un skaidru sirdi. Tā ir Jēzus Kristus Izpirkšana, kas *nodrošina attīrošo un dziedējošo spēku*, kas palīdz mums pārvarēt grēku un *svētījošo un stiprinošo spēku*, kas palīdz mums kļūt daudz labākiem, nekā mēs jebkad spētu, ļaujoties tikai paši uz savām spējām. Mūžīgā Izpirkšana ir domāta gan grēciniekam, gan svētajam katrā no mums.

Mormona Grāmatā mēs varam atrast ķēniņa Benjamīna meistarīgās mācības par Jēzus Kristus misiju un Izpirkšanu. Vienkāršā mācība, kuru viņš sniedza, lika ļaužu pūlim krist uz zemes, jo „bailes no Tā Kunga bija nākušas pār viņiem. Un viņi bija ieraudzījuši sevi savā miesīgajā stāvoklī, patniecīgākus par zemes pīšļiem. Un viņi visi kļiedza vienā balsī, sacīdami: Ak, apžēlojies, un attiecini uz mums Kristus Izpirkšanas asinis, lai mēs varētu saņemt *savu grēku piedošanu* un mūsu *sirdis varētu tikt šķīstītas*, jo mēs ticam Jēzum Kristum, Dieva Dēlam, kurš radīja debesis un zemi, un visas lietas, un kurš nāks lejā starp cilvēku bērniem. (Mosijas 4:2, pievienots uzsvērums).

Un atkal šajā pantā mēs atrodam divējādās svētības gan no grēku piedošanas, lai iegūtu nenoziedzīgas rokas, gan no mūsu rakstura maiņas, kas nosaka nepieciešamību pēc skaidras sirdis.

Savu norādījumu noslēgumā ķēniņš Benjamīns vairākkārt atkārtoja šo divu garīgās attīstības pamataspektu svarīgumu.

„Un tagad to lietu labad, ko esmu jums sacījis — tas ir, tā labad, lai saglabātu jūsu *grēku piedošanu no dienas uz dienu, lai jūs varētu staigāt nevainīgi Dieva priekšā* — es gribētu, lai jūs dotu no savas mantas nabagiem” (Mosijas 4:26, pievienots uzsvērums).

Mums vajadzētu sirsnīgi vēlēties, lai mums būtu nenoziedzīgas rokas *un* skaidra sirds — mūsu grēku piedošanai no dienas uz dienu *un* lai varētu staigāt nevainīgi Dieva priekšā. Nepietiks ar nenoziedzīgām rokām vien, kad mēs stāvēsim Viņa priekšā, kas ir šķīsts un kas „kā jērs, bezvainīgs un nevainojams” (1. Pētera 1:19) brīvprātīgi ziedoja Savas asinis mūsu labā.

Rindiņu pēc rindiņas

Daži, kas klausās vai lasa šo vēstījumu, var nodomāt, ka garīgais progress, par kuru es runāju, nav sasniedzams viņu dzīvē. Mēs varam padomāt, ka šīs patiesības attiecas uz citiem, bet ne uz mums.

Šajā dzīvē mēs nebūsim pilnīgi, bet mēs varam un mums jāturpina virzīties uz priekšu ar nelokāmību Kristū pa taisno un šauro taku un nemitīgi progresēt, tuvojoties mūsu mūžīgajam liktenim. Tas Kungs par garīgo attīstību ir teicis: „rindiņa pēc rindiņas, priekšraksts pēc priekšraksta, nedaudz šur un nedaudz tur” (2. Nefija 28:30). Maza, nemitīga, pakāpeniski pieaugoša garīgā pilnveidošanās ir tie soļi, kurus saskaņā ar Tā Kunga vēlmi mums ir jāšper. Sagatavošanās staigāt nevainīgi Dieva priekšā ir viens no galvenajiem mirstības mērķiem un tas, pēc kā jātiecas dzīves garumā; tas neveidojas no neregulāriem garīgās aktivitātes mirkliem.

Es liecinu, ka Glābējs mūs stiprinās un palīdzēs mums, lai mēs varētu ilgtspējīgi, pastiprināti progresēt. Mormona Grāmatas piemērs par „daudziem, ļoti daudziem” (Almas 13:12) senajā Baznīcā, kas bija šķīsti un neaptraipīti Dieva priekšā, man ir drosmes un mierinājuma avots. Es pieņemu, ka senās Baznīcas locekļi bija vienkārši vīrieši un sievietes gluži tāpat kā jūs un es. Viņi nespēja raudzīties uz grēku savādāk, kā vien ar riebumu, un viņi „tika darīti tīri un iegāja Tā Kunga, viņu Dieva, atdusā” (12. p.). Un šie principi un šis garīgās attīstības process ir attiecināms uz katru no mums vienmēr un vienādā līmenī.

Moronija noslēdzošais aicinājums

Prasība atteikties no miesīgā cilvēka un kļūt par svēto, izvairīties no ļaunuma un pārvarēt to, un darīt labu, un kļūt labiem, iegūt nenoziedzīgas rokas un skaidru sirdi, ir tēma, kas atkārtojas cauri Mormona Grāmatai. Patiesībā, Moronija noslēdzošais aicinājums grāmatas beigās ir šīs tēmas kopsavilkums.

„Jā, nāciet pie Kristus un topiet pilnveidoti Viņā, un noraidiet jebkādu bezdievību; un, ja jūs noraidīsiet jebkādu bezdievību un mīlēsiet Dievu ar visu spēku, prātu un sirdi, tad Viņa labvēlība ir pietiekama jums, lai ar Viņa labvēlību jūs varētu būt pilnīgi Kristū; . . .

Un vēl, ja jūs ar Dieva labvēlību esat pilnīgi Kristū un nenoraidāt Viņa spēku, tad jūs esat svētīti Kristū ar Dieva labvēlību, caur Kristus asins izliešanu, kas ir Tēva derība, lai *piedotu jūsu grēkus*, tad jūs *kļūstat svēti, neaptraipīti* (Moronija 10:32–33, pievienots uzsvērumš).”

Lai jūs un es no sirds dziļumiem nožēlotu grēkus un patiesi nāktu pie Kristus! Es lūdzu, lai mēs caur Pestītāja Izpirkšanu tiektos pēc nenoziedzīgām rokām un skaidras sirds, lai mēs varam kļūt svēti, neaptraipīti. Es liecinu, ka Jēzus Kristus ir Mūžīgā Tēva Dēls un mūsu Pestītājs. Viņš, kas ir neaptraipīts, izpirka mūsu grēkus un stiprina mūs darīt labu un kļūt labākiem. To es liecinu Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.